

JOHANNES 11:1-44

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

U ken de uitdrukking 'die is een beetje Lazarus' vast wel!

Die komt van de Bijbelse Lazarus vandaan.

U kunt zich voor stellen, dat Lazarus na zijn opwekking uit de dood wat onwennig, een beetje als een dronkeman zijn passen zal hebben gemaakt.

Als je namelijk vier dagen dood bent geweest moet je alles weer leren, niet?

En nu zijn we opeens van een leven na de dood terecht gekomen in het leven voor de dood, sterker bij het begin van leven.

Is dat niet raar?

Nee, want als het gaat om het leven voor de dood moet je niet bij het humanistisch verbond zijn, maar bij het christelijk geloof.

Daar wordt zelfs verteld van een kwaliteit van leven die het ook na de dood uithoudt.

'Er was iemand ziek' schrijft Johannes, en de eerste christenen zullen zich hierin hebben herkend.

Er werd veel gebeden voor en met zieken, maar niet allen werden beter.

Waarom toch? was de vraag.

Het lijkt alsof de Heer wacht met de verhoring van het gebed.

En wat kan je je dan herkennen als je leest, dat Jezus zich niet haastte om naar deze zieke -een vriend nog wel- toe te gaan, want Hij bleef nog twee dagen waar Hij was.

En dan komt Lazarus te sterven met zoals er veel zieken stierven in de vroege gemeenten.

Wat een vragen!

Ook vragen voor de zussen van Lazarus -Marta en Maris, die na de dood van hun broer totaal rechteloos waren.

Wat zegt ons dit lange bijzondere verhaal

Er was iemand ziek, een zekere Lazarus van Bethanië.

Vandaag heet dorp Bethanie Al Azeiriya, plaats van Lazarus, en ligt het ten oosten van de Olijfberg **dia 1**

De naam Lazarus, is de Griekse vertaling van het Hebreeuwse Eleazar en die naam betekent 'God is mijn hulp'.

De eerste lezers van het evangelie zullen bij het horen van die naam ook gedacht hebben aan het volk Israël, dat immers leefde van Gods hulp.

Dat volk was ook ziek geworden, doodziek, de sfeer van de dood hing rondom.

Want n de tijd waarin het Johannes-evangelie ontstond was van het Joodse volk, van Jeruzalem niet veel overgebleven: het land was geworden tot een dodenakker.

De Romeinen hadden het in het jaar 70 veranderd in een grafkamer waar de lijkluicht hing.

Kunnen we ons voorstellen, dat toentertijd de vraag werd gesteld: Waar is God?

Waar is de Heer?

En ook wij worstelen met vragen in een wereld waar de lijklichten hangen...ook wij worstelen met een kerk waarvan we niet weten hoe en of ze de coronacrisis overleeft.

Luister dan naar dit verhaal!

We horen hoe Jezus oog in oog met de dood de confrontatie aanging.

Het boeiende is allereerst, dat we horen hoe Jezus Zelf ook lijdt aan de dood.

Jezus neemt het niet en protesteert en reageert vol emotie.

'Hij werd diep bewogen' en 'begon te huilen', 'ergerde zich', allemaal woorden die wijzen op een heftige gevoelsontlading.

De dood is voor Hem geen vriend, maar een vijand.

Maar wat is dan de bemoediging die Jezus aan mensen daar en toen en nu geeft?

Dat er leven na de dood is? Ja zeker!

Martha belijdt dan ook: 'ik weet dat Lazarus bij de opstanding op de laatste dag, bij de voleinding, zal opstaan'?

Maar het grote en verrassende is, dat Jezus zegt, dat het uur van de overgang van dood naar leven niet alleen straks komt, maar nu al kan aanbreken.

Jezus zegt: 'Ik ben de Opstanding en het leven; wie in Mij gelooft zal leven, ook wanneer hij sterft, en een ieder die leeft en in Mij gelooft zal nooit sterven.'

Geloven heeft dus niet zozeer met straks te maken, met een leven na dood, maar met nu, met hier en nu je aan het leven, aan Jezus Christus toevertrouwen.

Door naar Jezus te horen en bij Hem te horen.

Eigenlijk is het verhaal van de opwekking van Lazarus een verhaal over sterven en opstaan met en door Christus.

Het verhaal van Lazarus' opwekking gaat ver en voor sommigen te ver.

Jezus staat daar voor het graf en roept de dode bij zijn naam: 'Lazarus, kom naar buiten' (letterlijk: hierheen eruit).

En toen kwam hij te voorschijn, zijn handen en voeten in linnen gewikkeld, en zijn gezicht bedekt door een doek. (44) **dia 2**

Wonderlijk, zeker als je in het huidige Betanië het graf van Lazarus bezoekt, dan moet je 24 treden afdalen om in een onderaards graf te komen.

Hoe kon de stem van Jezus door de dikke stenen de dode bereiken, vraag je je dan af?

Het is een groots wonder en ik laat het staan.

Ik beweer niet, dat de boodschap van Johannes 11 is dat Jezus nu altijd en overal de biologische dood te niet kan doen.

Alle mensen moeten sterven en ook Lazarus is de dood na zijn opwekking niet ontlopen. **Dia 3**

Hij zou naar Cyprus zijn gegaan en daar bisschop zijn geworden.

Je kunt zijn schrijn vandaag bewonderen in de Lazaruskerk te Larnaca.

Lazarus is dus later weer gestorven.

Maar de opwekking was wel een teken, een teken dat bemoedigt.

Hoe en voor wie?

Zou Lazarus in zijn graf niet herkenbaar zijn geweest voor het volk Israël, dat op sterven na dood was?

Met een verwoeste stad Jeruzalem en een verstrooid volk?

Dat volk wordt hier toegeroepen: kom naar buiten! Hierheen eruit!

De hele geschiedenis door tot en met de concentratiekampen waar werd geroepen: en nu eruit, naar Israel: Leef!

En is het niet zo, dat de kerk kan lijken op Lazarus, op een sterfhuis waar de sociologen, de planbureaus als doodgravers optreden en ons allemaal de put inpraten?

Ze zeggen: 20% keert niet terug na de crisis en de kerk leeft al in 2030.

Nee, zegt de Stem: Hierheen, eruit!

Hebben we het niet meer dan ooit nodig dat iemand ons wegroept uit die malaise?

De eerste christenen hebben in het verhaal van de opwekking van Lazarus iets van hun eigen doop herkend.

Dat gaat ook over sterven en opstaan.

De doop betekent namelijk dat je uit het graf van de zonde, je depressie, je lot wordt weggeroepen door de Stem van die Ene, die ons bij name roept: Lazarus!

Lazarus in zijn graf kan herkenbaar worden voor iedereen die zich op dood spoor bevindt door wat hij of zij heeft meegemaakt en heeft gedaan, om de Stem te horen die zegt: Kom naar buiten, treedt uit het graf van je bestaan, van je herinneringen, je pijn, je verdriet.

Het evangelie zegt: de grens van dood naar leven kan nu gepasseerd worden.

Met Jezus passeerde Lazarus de doodsgrens.

En het is alsof je wordt herinnerd aan het OT.

Want daar passeerden bij de intocht van het beloofde land bij Jericho twee mensen als eersten de Jordaan, die grens-en doodsrivier.

Dat waren Jozua, de leider en Eleazar, de hogepriester.

Hier passeren Jezus (ook Jozua) en Lazarus (Eleazar) de doodsgrens.

De opwekking van Lazarus, het is een wonderlijk verhaal.

Het gaat gelukkig boven mijn verstand, boven mijn voorstellingsvermogen, want als ik moest leven met wat ik kan begrijpen, of wat voorstelbaar is, wat zou het leven dan saai zijn, grauw en toekomstloos.

Gelukkig zijn er zaken die boven mijn pet gaan, zaken die God niet onder de pet wil houden.

Er zijn tekenen die doorwijzen naar dat andere grootsere wonder, het wonder van Pasen, Jezus' eigen opstanding, van Hem die niet meer stierf.

In de Bijbel worden ons zeven dodenopwekkingen vermeld en die van Jezus is de achtste.

Alles in dit bijzondere en lange verhaal van Lazarus wijst door naar de opstanding van Jezus.

Je leest de woorden: opstaan, huilen, vrouwen bij het graf, de vraag 'waar hebben jullie hem neergelegd?', het wegnemen van de steen, de linnen doeken.

En die woorden keren terug bij het opstandingsbericht van Jezus.

Het graf van Lazarus in Bethanie wijst door naar het graf van Jezus in Jeruzalem.

Jezus stond op op de derde dag, voorgoed, Hij is de mens van de derde dag.

Maar Lazarus is de mens van de vierde dag en staat symbool voor ons mensen aan wie menselijkerwijs niks meer te redden valt.

Maar Jezus maakt een nieuw begin mogelijk hier en nu.

Tot slot. **dia 4**

Misschien heeft niemand anders dan Vincent van Gogh begrepen waar het over ging. Een van zijn laatste schilderijen was een ets van Rembrandt over de opwekking van Lazarus.

Hij maakte dat werk toen hij in een kliniek verbleef en het gevoel had dat het wonderwel weer goed met hem ging.

Opvallend is niet alleen de verbazing van Maria en Martha bij wie dit wonder ook boven de pet ging.

Bijzonder is niet alleen dat van Gogh de zon zo fel heeft geschilderd om aan te geven dat Christus het licht is dat alles en allen verlicht.

Nee, moet u eens kijken naar Lazarus, naar zijn gezicht: het is de schilder zelf met zijn rode baardje.

Vincent wilde zeggen: het nieuwe leven begint niet na onze dood, maar hier en nu, bij jezelf...!

Hij, God wint. Vincent

Dan heb je de dood achter je en een heel leven voor je.

Het sterven -en Vincent is 2 maanden later gestorven- is een doorgang tot leven!

Hoor naar zijn stem: kom naar buiten

Amen